

*Bu Kalp Seni
Unutur mu?*

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-032-3

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 474
<i>Edebiyat</i>	: 25
<i>Kitabın Adı</i>	: Bu Kalp Seni Unutur mu?
<i>Yazarı</i>	: Sevim Asımgil
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak ve İç Mizanpaj</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2020
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul Tel: (212) 652 62 62 Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

SEVİM ASIMGİL

*Bu Kalp Seni
Unutur mu?*

Dr. Sevim Asımgil

Sevim Asımgil, Türk Devleti'nin Batı Trakya'da Müslüman çocukları için açtığı imtihanı beş yüz elli talebe arasında en iyi dereceyle kazanmış ve ilkokuldan sonra eğitimine Türkiye'de devlet bursuyla devam etmiştir. Ortaokulu ve liseyi Bursa'da bitirmiş, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde tamamlamıştır.

1988'de muayenehanesini kapatarak mesaisini tamamen yazı yazmaya ve sohbetlere ayırmıştır.

Zaman zaman, çeşitli gazete ve dergilerde yazıları neşredilen yazar, Türkiye'de ve yurt dışında seri olarak konferanslar vermiştir.

Yazarın altmışa yakın kitabı yayınlanmıştır. Toplumun değer yargılarını ön plana çıkarıcı romanları ve hikâyeleri mevcuttur. Bunlardan Kadın İlmihali, Mutluluk Yolu, Evlilik, Muhteşem Birliktelik isimli kitapları da Almanca'ya tercüme edilmiştir.

Romanları / Hikayeleri

- Dönme Artık Çok Geç
- Seveda Geri Dön
- İşte Hayat Bu
- Ayrılık Yarı Ölmekmiş
- Diana
- Dilara
- Düğünümde Ağlama
- Aşka Çıkış Yok
- Güller Açarken Gel
- Hayatımdan Çık Git
- Terk Etme Beni
- Sana Hiç Elveda Demedim ki
- Bu Kalp Seni Unutur mu?
- Meriç'in Gelini
- Ne Olur Gitme
- Ayrılan Kalpler
- Semira
- Sen Gidince
- Yüreğim Nereye?

İlkbahar, İstanbul'u tam anlamıyla sessiz sedasız işgal etmiş,
her yer koku ve renk cümbüşü içinde kalmıştı.

Daracık daracık sokaklar, geniş geniş caddeler ıhlamur ko-
kuyordu...

Hanımeli kokuyordu ...

Fesleğen kokuyordu ...

Yer gök çiçek kokuyordu ...

Gündüz güneş, gece ay ışınları çiçek kokuyordu ...

Evlerin ön bahçelerini, parklarda patikaları süsleyen sarı ve
beyaz renkli nergisler, anavatanda açmanın neşesiyle tiril tiril-
diler, devamlı tebessüm ediyorlardı.

Gül'ün, çıkmazlarından çıkabildiği ender zamanlardan bi-
riydi.

Mutlu sayılırdı.

Aklından Bekir Sıtkı Erdoğan'ın şiiri geçiyor, kalbi onu he-
celiyordu.

*Kara gözlüm efkârlanma gül gayri!
İbibikler öter ötmez oradayım.
Mektubunda diyorsun ki: "Gel gayri!"
Sütler kaymak tutar tutmaz oradayım.
Bahar geldi; koyun, kuzu koklaştı,
İki âşık, senelerdir bekleşti...
Kara gözlüm, düğün dernek yaklaştı;
Vatan borcu biter bitmez oradayım!*

Kolları arasında tuttuğu siyah çantasını bağrına bastırды memnuniyetle. İnanmakta zorlansa da, gerçekte; Marmara İlahiyatın üçüncü sınıfını da bitiriyordu haziranda.

Bir senesi, sadece bir senesi kalmıştı mezuniyetine.

Tefsir dersinde hocaları, "Kalpleriniz, ilahiyatta okumanın sevincini hissetsin. Yeryüzünde tevazu içinde yürüyün. Ve cahillerin yanından kerimler olarak geçip gidin çocuklar." demişti.

Bu sözler bahar muştusu gibi düşmüştü gönlüne.

Yarın tatildi, ninesine ve annesine birer hediye almak gelmişti içinden. Annesinin hayata her zaman gücenik bakan iri, ela gözleri ışıldayacak, ninesinin kırış kırış olmuş, senelerin yorgunluğunu aksettiren, küçük, zayıf, sarı yüzü bir anlık olsun aydınlanacaktı.

Kalabalık kaldırımında ağır adımlarla yürüyordu, mağazaların vitrinlerini gözden geçirerek.

Annesinin ve ninesinin, onun üzerinde emekleri çok büyüktü. Gül'ü okutmak ve mesut etmek için adeta yarışlardı. Birer çift terlik almayı istiyorsa da haftalık harçlıklarından biriktirdiği para yeterli gelmeyeceğinden, terliklere bakıp geçiyordu.

Az ilerisindeki çiçekçi dükkânının önünde, uzun boylu, geniş omuzlu, karayağız, giyimi şık genç bir adam çiçek satıyordu. Koluna geçirdiği, içi fulya, şebboy, menekşe demeti dolu büyük yuvarlak sepeti gelip geçenlere gösteriyor, çiçek almaya teşvik ediyordu:

- Çiçek her zaman en güzel hediyedir.
- Misk gibi kokuyorlar.
- Sabah, seher vaktinde toplandı, sayın bacılar, sayın ağabeyler.

Genç adamın ses tonu yumuşak, söyleyişi kibardı, nazikti.

Şu gür siyah saçlı başı pek çok kere görmüştü. Dikkatle bakıyor, kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bir ara genç adam yüzünü hafif Gül'den yana dönünce, Gül genç adamı tanıdı, Şirinevler mahalle takımının kaptanı Atilla'ydı bu.

Genç kızın adımları yavaşladı. Zihni anılarda kalmış zamana uzandı.

Evlerinin arka tarafında, sahibini bilmedikleri büyük arsaya, senelerce evvel birkaç delikanlı gelmiş, karşılıklı ikişer direk dikmişti. Direklerin arasına birer file germiş ve top sahası yapmışlardı.

Yağmur, fırtına, kar yoksa yaz-kış denmez, pazar günleri kıyasıya maç yapılırdı orada. Top bazen gelir, onların bahçe duvarına çarpardı, bazen de içeri girer, çimenlerin üstüne düşerdi. Atilla'nın kardeşleri olduğunu sonradan öğrendiği iki erkek çocuk gelir alırdı topu. Biri on dört, diğeri on altı yaşlarındaydı. Gül'ü, bahçede ya da pencereden etrafa bakınırken görürlerse, gülererek el salları, başlarını eğip selam verirlerdi. Sevimli çocuklardı.

Onların oyuna katılmadığı bir gün topu almaya Atilla gelmişti. Gül, nar ağacının gölgesine, eski, kırmızı rengi solmuş, kilim desenli bir sergi yayıp oturmuş, kitap okuyordu. Parmakları arasında, devamlı tuttuğu ince belli cam bardaktan çay yudumluyor, arada sırada da bisküvi tabağına uzanıyordu.

Bahçe duvarının dibinde durup kalmış topu eline aldığında Atilla hemen gitmemişti. Ona doğru yönelmiş, inceden inceye süzmüştü genç kızı:

– İsmim Atilla, demişti, Şirinevler mahalle takımının kaptanıyım. Sizin isminiz de Gül olmalı değil mi?

– Evet, nereden öğrendiniz?

– Haydar söylemişti. Buraya topu almaya gelen çocuklar benim kardeşlerim. Güzel havalarda genellikle bahçedesiniz, bahçe pikniğini seviyorsunuz galiba?

Söylediği doğruydu, nar ağacının altı onun piknik alanıydı. Fakat o, orayı başka amaçlar için de kullanırdı.

Her sıkıldığında veya morali bozulduğunda nar ağacının altına koşardı, sığınma yeri olurdu ...

Yorulduğunda oraya uzanır yatar, dinlenmeye yönelik bir soluklanma mekânı olurdu.

Önemli bir imtihanı varsa orada ders çalışırdı akşamın alaca karanlığı basana kadar, kütüphanesi olurdu.

Ninesinin ona sıkı bir öğüdü vardı: Sözüyle, davranışlarıyla sana yanaşmaya çalışan hiçbir erkeğe alarm verme. Güzelsin, alımlısın, çok dikkat çeken bir tipsin. Sen bana benzedin, havalıydın. İş açma ne kendi başına ne de bizim başımıza.

Soğuk dur, ilahiyat bitiriyorsun, ağır ol.

Bak geç...

Bas geç...

Nasıl yapsındı ninesinin dediğini, Gül oturuyordu. Ses etmemişti, ancak Atilla dönüp gitmemişti. Kıyamete dek orada kalıp cevap bekleyecek gibi dikili durmuştu. Mecbur olmuştu konuşmaya:

– Temiz hava alıyorum.

– Yeriniz enfes. Nar ağacı toprağını beğenmiş, kocaman olmuş, dallar tam gölge yapıyor. İyi cins nar, çiçekleri iri ve parlak kırmızı, dalları dikensiz.

Sahada olanlar, Atilla'yı bekliyorken onun sakın sakın nar ağacının özelliklerini anlatması tuhaf kaçmıştı.

Gül takım kaptanı olduğunu söyleyen Atilla'ya alaycı bir bakış göndermişti:

– Karşı takımın kalecisi, ellerini göğsünde çapraz edip durmaktan, sizin takım oyuncularının attığı topun filenin

sağından, solundan, kimi kez de tepesinden aşmasını seyretmekten yoruluyordur. Zannederim sürekli sıfır galipsiniz.

– O kadar da gariban değiliz, senede bir-iki defa kazanıyoruz.

– Tek golle mi?

Uzun uzun, fakat kabalığa kaçmadan gülmüştü Atilla:

– Genelde. Nadiren de iki golle. Benim takım çok zayıf. Oyuncularımın ikisi kardeşlerim Musa ve Haydar. Bir diğeri bel fitiğinden rahatsız amcam ve altmış yaşında. Bazen sahadan, ayağı topa değmeden ayrılır. Fanatiklerden, hatır belâsına alıyorum takıma.

Halimi bir düşünün, maç esnasında onları idare ediyorum; “pas ver”, “sağ ayağını kullan”, “topu kaleye gönder” gibi. Sesim kısılıyor bağırmaktan, gelecek maça kadar ancak toparlayabiliyorum kendimi.

Ninesinin öğüdü hatırına geldiği halde genç kız kendini tutamamış, gülmüştü. Genç adam topu yere vura vura yanından uzaklaşırken, o da kalbi çarpa çarpa, heyecan içinde onu izlemişti. İlk cemre, gönüllerine o gün düşmüştü. Gül, bundan emindi.

Arsanın yerine inşaat başlayınca file sökülmüş, direkler yerinden çıkarılmış, maç sahası iptal olmuştu. Oyuncular dağılmıştı. Son birkaç senedir onları hiç görmemişti.

Atilla ile aralarında dört-beş adımlık bir mesafe kalmıştı. Tanınmamak için Gül, başını ziyade öne eğip çiçekçi dükkânının uzağından geçmeye yöneliyordu ki, genç adam, ansızın tamamen Gül'den yana döndü.

Genç kızın, yemyeşil gözleriyle Atilla'nın gri gözleri karşı karşıya kaldı.

Yemyeşil gözlerde belli belirsiz bir utanma, gri gözlerde coşkun bir sevinç dalgalandı.

Uzun bacaklarıyla genç adam iki adımda geldi, Gül'ün önünde durdu.

Hayır, durmamış, yolunu kesmişti. Olabildiğince ışıltılı bir gülüş parlıyordu yüzünde:

– Merhaba Gül.

Genç kız şapşallaştı, kendini fark ettirmeden geçmeyi becerememişti. Atilla, Gül'ün planından habersiz candan gönülden, yıllar yılı çok samimi dostluklar yapmışlar gibi içten bir selam çakmıştı. Bir tek sarılmadığı kalmıştı genç kıza.

Selam vermek istemiyordu Gül, anahtarı yuvasında döndürmek gibi bir şey olacak, konuşmaya yol açacaktı çünkü.

Selam vermese... O da ayrı bir dertti.

– Gül merhaba.

Ne yapıp edip Atilla karşılık almaya kararlıydı, peşini bırakmıyordu.

Şu an önünde Berlin duvarı gibi duran Atilla hatırında kalandan çok farklıydı...

Çok başkaydı.

Yüz hatları keskinleşmiş, bakışları kendine güven saçıyordu. Birkaç kilo almış, ona çok yakışmıştı.

İstemese de birkaç dakikalık bir tereddüdün ardından, çekingen bir sesle karşılık verdi:

– Merhaba.

Aynı anda genç kızın bakışları dükkânın tabelasına gitti:

“Gül Çiçek”

“Gül” elbette bir çiçek adıydı.

Ne gerek vardı tabelaya böyle yazmaya?

Acayip bir dükkân ismi olmuştu. Çeşitli çiçeklerin sergilendiği vitrin camına kaydı bakışları, sağ üst köşeye etrafı sarı yaldızlı, büyükçe bir levha iliştilmişti. Üzerinde hat sanatı ile özenle yazılmış bir dördlük, gayet rahat okunuyordu:

“Gene bahar oldu açıldı güller

Figana başladı gene bülbüller

Başka bir hal olup açtı sümbüller

Âşıkların del’olduğu zamandır.”

-Karacaoğlan-

– Hoş geldin abla. Merhaba.

Atilla’nın küçük kardeşi Musa’ydı, genç kıza nefes nefese selam veren.

– Abla, hoş geldin, bizim için müthiş bir sürpriz.

Bu da kardeşlerin ortancası Haydar’dı.

Camın gerisinden Gül’ü görmüşler, heyecanla koşup gelmiş, biri Atilla’nın sağında, diğeri solunda yer almıştı.

Onlar da değişmişti, bıyıkları hepten çıkmış, sesleri hepten kalınlaşmış, hepten delikanlı olmuşlardı. Boy atmışlar, ağabeylerinin omuz hizasına geliyorlardı.

Morali yerinde olduğunda veya zoruna giden bir dersten iyi not aldığında, onları evin etrafında görürse, mutfakta börek, çörek, kek, kurabiye ne bulunuyorsa bir tabağa doldurur, Musa ve Haydar'a el eder yanına çağırır, ikramda bulunurdu.

Mevsimine göre bazen de ağaçlardan meyve koparır verirdi; armut, elma, şeftali, nar, ayva...

Gül'ün ağabeyi, ablası kız ya da oğlan bir küçük kardeşi yoktu. Musa'ya, Haydar'a sarılmak, yanaklarından öpmek gelirdi içinden...

Tıpkı şimdiki gibi...

Genç kız emindi, onlar da onu seviyorlardı. Hem de çok seviyorlardı.

Haydar'ın siyah, Musa'nın mavi gözleri pırıl pırıldı, bakışlarını bir an olsun ayırmıyorlardı üzerinden.

Aniden Haydar geri çekildi, bir eliyle dükkânın kapısını gösterdi:

– Gel, dükkânımızı bir gör abla. Burayı yeni kiraladık, bir hafta önce açılış yaptık.

Sesi öylesine sevecen, daveti o kadar gönüldendi ki, genç kız hayır diyemedi, söylene söylene dükkâna girdi:

– Dersten çıktım, Eminönü'ne indim. Vaktim dar çocuklar, bir an evvel eve gitmeliyim. Anneme, nineme hediye bakacağım, hediye alacağım.

Oturması için Gül'ün önüne bir koltuk çekerken:

– Tamam işte, dedi Haydar, çiçek verelim, sizin bahçede olmayanlardan. Dün Kilyos'a gittik, çiçek bahçelerini gezdik, ora-

lardan aldık hepsini. Yemyeşil yamaçlarda sarı renk katırtırnakları iri iri, öbek öbeği, onlardan da topladık.

– Ne güzel, doğada baharı seyretmişsiniz.

Atilla, bakışlarını devamlı Gül'den uzak tutuyor, aralarındaki mesafeyi dikkatle koruyordu:

– Erik ağacı olmayan meyve bahçesi görmedik Gül, hepsinin dalları beyaz çiçeklerle donanmıştı.

Sizin bahçede üç erik ağacı dikili, onlar da yakında başlar açmaya.

– Evet, bizimkiler de birkaç gün içinde açacağa benziyor.

– Bahar, hiç haksızlık yapmaz, her tarafı ziyaret eder; köy, kasaba, kent, zengin evi, fakir evi, uğramadık hiçbir yer bırakmaz. Eriklere, Bursa'da pembe renkli şeftali çiçekleri eşlik edecek yakında. Ardından Salihli civarında kiraz ağaçları kar yağmış gibi olacak beyaz çiçeklerinden dolayı. Çiçekler yerini meyvelere bırakırken, sarı, turuncu, hercai renkleriyle bahçeleri laleler süsleyecek. Papatya tarlalarında, gelincikler yükselecek kırmızı kırmızı. Mevsim doruğa eriştiğinde erguvanlar kendini gösterecek bahar podyumlarında.

Haydar elini duvara dayadı:

– Ağabeyim bunları neden saydı, döktü anlayabildin mi abla?

İç açıcı bir ilkbahar tasviri dinlemişti, ne maksatla anlatıldığını düşünmemişti. Gül:

– Hayır, dedi samimiyetle.

– Sizin bahçenin erik, şeftali, kiraz ağaçlarının hepsi yakında çiçeklenecek, pencere altlarında ekili laleleriniz, binaya giriş kapınızın iki tarafına dikilmiş, dal budak salmış erguvanlarınız açacak, kırlara geziye gitmesen de ilkbaharı evinin bahçesinde tam yaşayacaksın demeye getiriyor.

Genç kız aptal aptal gözlerini açarak, Atilla'ya döndü:

– Bizim bahçede ne ağacı varsa, hangi çiçekten ekiliyse hepsini tek tek biliyorsunuz.

Ağabeyinin ağzını dahi açmasına fırsat vermeden Haydar araya girdi:

– Ne demezsin abla, top sahasına senelerce geldik, hâlâ bazı geceler ağabeyimle ikimiz oralarda geziniriz. Ağabeyim sizin bahçeye bir de ceviz fidanı ekilmesi fikrinde. O cevizi sever, ben bademi. Ben badem fidanı ekilmesine taraftarım. Badem E vitamini deposu.

Susturmak istercesine genç adam koluyla kardeşini omuzlarından yakaladı, kendine çekti:

– Evlâdım, niye anlatıyorsun şu gereksiz şeyleri. Gül ablana okulu terk ettiğini, ama tahsilini bırakmayacağını, eğitimine dışarıdan devam edeceğini, çalışıp liseyi bitirir, imtihana girer kazanırsan botanikçi olacağını söyleyelim.

İsyankâr bir tavırla Haydar, ağabeyinden uzaklaştı:

– Laf sokuşturmadan konuşamaz mısın ağabey?

– Konuşurum. Hangi sözüm sana ters geldi?

– Çalışırsa diyorsun, tembelliğimi vurguluyorsun.

Ufaktan arka arkaya sıraladı genç adam gülüşlerini. Eğildi, kardeşini alnından öptü:

– Seni incittimse özür dilerim, inan kötü bir niyetim yoktu, konuşmanın akışı öyle geldi. Ben senin saygın bir botanikçi olacağına gönülden inanıyorum. Tüm bitki çeşitleriyle aran iyi. Söyle bakalım, erguvanlar, saltanatlarını hangi çiçeklerle paylaşacak?

– Morsalkımlarla.

Gül'ün âşık olduğu çiçekti mor salkım.

Morsalkımların çiçekleri tam mor değil, leylak rengine, dedi. Çiçekleri açık pembe ve beyaz olanları da gördüm, ancak çok nadir. Çiçeğin ismiyle rengi arasındaki tuhaf fark beni etkiler. Morsalkım diyorsun, leylak rengine çiçeklere bakıyorsun.

Çiçek muhabbeti Haydar'ı sarmıştı:

– Bizans imparatoru, morsalkımı çok severmiş, sokaklarda her boş toprağa ekilmesini emretmiş, adam zevk sahibiymiş. Nazlı bir bitkidir, ekildikten iki yıl sonra çiçek verir. Ama her iklime uyar, çok mütevazı, alçakgönüllüdür. Anadolu'da pek çok evin çardağını, kahve önlerini, morsalkım onurlandırır.

Bir öğretmeninin ummadığı zamanda sorduğu bir suali bilip cevaplandırabilmenin coşkusuyla anlatmıştı Haydar, tatlı bir şımarıklıkla.

Kardeşini bu defa Atilla tek eliyle tuttu, daha kuvvetle çekti kendine doğru, diğer eliyle de küçük bir şamar indirdi ensesine:

– Ulan, aferin, beni şoke ettin. Sen üniversiteyi bitirmeden botanikçi olmuşsun. Ne zaman öğrendin de aklında tuttun bu